

Arrest

nr. 171 981 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 april 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 juli 2014 het Rijk binnen.

1.2. Op 1 augustus 2014 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 30 januari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 152 246 van 10 september 2015 vernietigde de Raad de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2015.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 9 maart 2016 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 20 maart 2016 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 1.08.2014 werd ingediend door:

*Naam: [T.A.]
Voornaam: [M.]
Nationaliteit: Ghana
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen(...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende bewijzen worden voorgelegd:

*- loonfiches Apparec NV (januari - mei 2014) met bijhorend arbeidscontract van onbepaalde duur dd. 1.02.2007 en een fiche Nr. 281.10 -jaar 2013 op naam van de referentiepersoon
- wettelijke verklaring van een derde, zijnde [L.M.] (moeder van betrokkene) dd. 25.07.2014 waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon regelmatig geld overhandigde aan zijn nieuwe echtgenote (stiefmoeder van betrokkene) voor te kunnen voorzien in het onderhoud van betrokkene; bijbehorend attest Atena Money Transfert SPRL dd. 16.09.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 28.09.2005 en in de periode 12.05.2010 -12.09.2011 inderdaad geld overmaakte aan deze derde. Echter, dit betreffen geldstortingen van de referentiepersoon aan een derde, niet aan betrokkene. Er werden geen bijkomende stukken voorgelegd waaruit moet blijken dat deze geldsommen wel degelijk bestemd waren voor het onderhoud van betrokkene. Bovendien zijn deze stortingen onvoldoende recent. Deze stukken kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene.*

Tevens dient opgemerkt te worden dat er geen bewijs van onvermogen op naam van betrokkene werd[...] voorgelegd.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, en gelet dat er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon voorafgaand aan de huidige aanvraag én reeds van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van een manifest foutieve beoordeling.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Doordat, de wettelijke bepalingen uiteengezet in het middel een correcte, formele, duidelijke, precieze, geldige en voldoende motivering opleggen.

Terwijl, de genomen beslissing (bijlage 20) aantoont dat de auteur ervan deze niet afdoende of adequaat motiveert.

1. *Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.*

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vevat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden[en] te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

2. *Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.*

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardig[d]e verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in *Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R.v.St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Dat het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

3. Overwegende dat de aanvraag tot verblijf door verzoeker werd ingediend op 01.08.2014 op basis van artikel 40ter:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. (...)
- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt (...)"

En dat artikel 40bis bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :...

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven."

Deze bepalingen stellen de voorwaarden voor de aanvraag gezinshereniging als familielid van een Belg, en deze zijn in casu vervuld, zoals aangetoond door verzoeker en de door hem neergelegde stukken, met name ook de voorwaarde van ten laste zijn.

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker niet als "ten laste" kan worden beschouwd van zijn vader.

4. Verzoeker legde de volgende bewijzen neer:

- Loonfiches en fiche nr. 281.10 referentiepersoon
- Wettelijke verklaring van [L.M.], moeder van verzoeker bij het Hooggerechtshof
- Geldtransferts

Verwerende partij antwoordde hierop dat het geld werd overgemaakt aan een “derde”, dat de stortingen onvoldoende recent zijn en niet bewezen wordt dat deze geldsommen effectief bestemd waren voor verzoeker.

Verweerster haalt ook aan dat geen bewijs van onvermogen werd neergelegd.

De wettelijke verklaring blijft echter onvermeld.

4.1. Over de stortingen

Eerste en vooral beweert de bestreden beslissing dat slechts betalingen voorliggen van 2005 tot 2011.

Dit is niet correct : ook in 2012 werd nog 1.405 € overgemaakt in 4 stortingen.

De motivering steunt dus op verkeerde feitenvinding.

Als de bewijzen van geldoverdracht naar de stiefmoeder van verzoeker en de verklaring onder ede van de moeder van verzoeker worden samen gelezen, kan er verder geen gereede twijfel bestaan over het feit dat verzoeker ten laste is/was van zijn vader al die tijd.

Namelijk deze laatste stortte eerst voor het grootste gedeelte het geld op de rekening van zijn huidige echtgenote, [O.K.], aldus voor het onderhoud van zijn zoon. Toen ook zij[...] Ghana verliet, maakte hij het geld cash over aan [L.M.], moeder van verzoeker. Door terugbetaling van de gemaakte kosten of via kennissen die naar Ghana afreizen.

Het geld werd dus niet gestort aan een zgn. “derde”, maar aan het gezinslid dat op dat moment instond voor verzoeker.

Dat dit geld tot het onderhoud van verzoeker diende kan onmogelijk worden bewezen. Verzoeker kan geen stukken voorbrengen van aangekochte kleren, voedsel, medische bijstand enz waaruit zou moeten of kunnen blijken dat het geld naar verzoeker is gegaan. Dat is ook in redelijkheid niet mogelijk.

Verwerende partij heeft ook geen enkele valabele reden opgegeven om dit in twijfel te trekken.

Daarbij rekening houdend met de individuele situatie van verzoeker, jongeman van 23, student en inwoont bij zijn stiefmoeder (nadien bij zijn moeder) ... Een andere conclusie is niet mogelijk.

4.2. Over de verklaring onder ede

Een officiële verklaring van verzoekers moeder die bevestigt onder ede dat zij de zorg voor haar zoon overnam nadat zijn stiefmoeder naar België vertrok.

Dit betreft dan de recente periode, zijnde nadat de geldtransferts per overschrijving stoppen.

Het volstaat dus niet te stellen dat de bewijzen van storting te ‘oud’ zijn.

Verwerende partij had daarentegen alle elementen en bewijzen in het dossier in aanmerking moeten nemen.

En dus ook de verklaring onder ede voor het Hooggerechtshof, die wel vermeld wordt in de bestreden beslissing, maar daar stopt het ook bij. Geen enkele motivering hierover, of waarom dit (nochtans officieel) document niet zou volstaan of aannemelijk is – naast de geldstortingen – om ook de recentere tenlasteneming aan te tonen.

Daarmee wordt de hele periode van afhankelijkheid, die wettelijk vereist is, wel degelijk aangetoond. Zij het eerst per overschrijving (bewezen) en nadien cash (in de mate van het mogelijke bevestigd).

Nogmaals, andere documenten kunnen hier niet over bijgebracht worden, want deze bestaan niet.

Het gegeven dat moeder en stiefmoeder zich ontfermen over verzoeker in afwezigheid van zijn vader is evident !

Dat de beslissing die dit gegeven en dit stuk niet in overweging neemt de motiveringsplicht schendt zoals in de bepalingen in het middel vermeld opgelegd.

4.3. Over het bewijs van onvermogen

In deze zaak gaat het om een 23 jarige jongeman die bij zijn familie inwoont en student was.

Verwerende partij verliest de specifieke individuele context van dit dossier uit het oog.

Terwijl, ter herhaling, de individuele situatie dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

Verzoeker heeft altijd contact gehouden met zijn vader en heeft zich nu ook bij hem gevoegd, meer bepaald verzoeker leeft nu twee jaar samen met zijn vader en dezelfde stiefmoeder in België, en daarvoor kwam zijn vader hem in Ghana bezoeken.

Gedurende al die tijd is verzoeker ten laste van zijn vader, in België zoals ervoor in Ghana.

Op geen enkel ogenblik is de verzoekende partij ook in België afhankelijk geweest van een OCMW-steun wat bewijst dat betrokkene ten laste is van zijn vader.

5. De bijlage 20, zoals hierboven aangetoond, dan ook niet geldig gemotiveerd werd in feite en in rechte.

En deze beslissing daarom de artikelen van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel vernoemd in het middel, schenden.”

2.1.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Aangezien verweerder uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij om een recht op verblijf te kunnen laten gelden dient te voldoen aan de bepalingen van artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan verzoeker niet voorhouden dat de dienstige wettelijke bepalingen onvermeld blijven. Zo het al de bedoeling zou zijn van verzoeker om aan te voeren dat verweerder niet heeft uiteengezet op welke juridische basis hij vereiste dat een “bewijs van onvermogen” dient te worden voorgelegd, kan het volstaan te duiden dat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is bepaald dat een descendent die ouder is dan eenentwintig jaar “ten laste” dient te zijn van de in België verblijvende persoon in functie van wie hij een recht op verblijf laat gelden en dat het niet kennelijk onredelijk is om te vereisen dat ter staving van het “ten laste” zijn een bewijs van onvermogen dient te worden overgemaakt. Verweerder heeft door te vragen om dit stavingsstuk over te maken een redelijke invulling gegeven aan de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een verkeerde feitenvinding voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingen-

wet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat een vreemdeling die ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf in functie van zijn Belgische vader kan laten gelden indien hij ten laste is van deze vader en deze laatste beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een behoorlijke huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van zijn Belgische vader en heeft hierbij uiteengezet waarom hij meende dat de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet kunnen worden weerhouden als deugdelijke stavingsstukken ter onderbouwing van verzoekers stelling dat hij in Ghana wel degelijk ten laste was van zijn in België verblijvende vader. Er dient hierbij te worden aangegeven dat aangezien de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft verwezen naar de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en deze bepalingen een omzetting vormen van de artikelen 3.2. en 10 van de de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) het begrip *“ten laste”* in overeenstemming met de draagwijdte van dit begrip in deze richtlijn dient te worden geïnterpreteerd. Hierbij moet worden benadrukt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen om als ten laste te kunnen worden beschouwd reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (*“de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan”*; HvJ 9 januari 2007, C-1/05). Ook de Europese Commissie bevestigde door te stellen dat *“om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)”* dat de descendent van een burger van de Unie ten laste dient te zijn in zijn land van herkomst (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2 juli 2009, COM/2009/0313.)

De Raad stelt vast dat verweerder onder meer heeft aangegeven dat verzoeker heeft nagelaten een bewijs waaruit blijkt dat hij onvermogen is over te maken.

Verzoeker betwist niet dat een dergelijk stuk niet werd neergelegd, doch geeft aan dat rekening moet worden gehouden met *“de specifieke individuele context van het dossier”*. Hij stelt in dit verband dat hij voorheen student was en al twee jaar in België bij zijn vader en stiefmoeder in België woont. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel niet dat verzoeker onmiddellijk voorafgaand aan zijn komst naar België in zijn land van herkomst nog studeerde. Van verweerder kan ook niet worden verwacht dat hij uitgaat van de veronderstelling dat een meerderjarige vreemdeling die verzoekt om een gezinshereniging voorheen student was. Het gegeven dat verzoeker student zou zijn geweest impliceert trouwens niet dat hij geen eigen inkomen zou hebben. Vele studenten werken immers ook of genieten een beurs of andere tegemoetkomingen. Tevens moet worden herhaald dat verweerder de situatie van verzoeker diende te beoordelen in zijn land van herkomst. Zijn toelichting dat hij reeds twee jaar in België wordt opgevangen door zijn vader is dan ook niet relevant.

Het is daarnaast, zoals reeds gesteld, niet kennelijk onredelijk om indien een meerderjarige vreemdeling, die jarenlang gescheiden leefde van zijn vader, voorhoudt dat hij ten laste is van zijn vader, te vereisen dat deze vreemdeling aantoonde dat hij, in zijn land van herkomst, niet over eigen bestaansmiddelen beschikt en de facto, onmiddellijk voorafgaand aan zijn vertrek naar België, afhankelijk was van financiële steun van zijn vader. Verweerder vermag immers, zelfs nu stukken worden voorgelegd waaruit blijkt dat de vader van verzoeker tussen 2005 en 2011 geldstortingen deed aan verzoekers stiefmoeder in Ghana – stukken waarvan verweerder terecht aangeeft dat zij *“onvoldoende recent”* zijn – en nu de moeder van verzoeker onder ede verklaarde dat deze geldstortingen ook aan verzoeker ten goede kwamen, te stellen dat ook het bewijs dient te worden geleverd dat verzoeker effectief, bij gebrek aan eigen middelen, nood had aan deze ondersteuning, teneinde te kunnen nagaan of hij werkelijk ten laste was van zijn vader. Het enkele feit dat een ouder aan een descendent af en toe geld overmaakt laat immers niet zonder meer toe te besluiten dat deze

descendent geen andere bestaansmiddelen heeft en werkelijk afhankelijk is van deze financiële bijdragen en deze meer zijn dan giften of schenkingen die gebruikelijk zijn tussen ouders en kinderen.

Door aan te geven dat verzoeker een bewijs van onvermogen dient over te maken geeft verweerder in voorliggende zaak slechts, zoals reeds toegelicht, een redelijke invulling aan het begrip “*ten laste*” en heeft hij geenszins de “*individuele context van het dossier*” miskend.

De kritiek op de wijze waarop verweerder een aantal andere bewijsstukken beoordeelde kan, gezien voorgaande vaststelling, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ten overvloede wijst de Raad er echter nog op dat verzoeker ook niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder onterecht geen rekening heeft gehouden met de bewijzen inzake geldstortingen die gebeurden in 2012. Uit het door verzoeker voorgelegde document dat werd afgeleverd door de verantwoordelijke agent bij de vennootschap Atena Money Transfert, dat een overzicht geeft van de geldstortingen die verzoekers vader deed, blijkt immers dat deze stortingen gebeurden aan een zekere D.P. en dus niet aan verzoeker of een persoon ten aanzien van wie verzoeker voorhoudt, laat staan aantoon, dat deze belast was met zijn opvang in zijn land van herkomst. Verweerder dient vermeldingen op attesten waarvan niet blijkt of aannemelijk wordt gemaakt dat deze enige relevantie hebben niet bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te betrekken.

Verzoeker wijst er, inzake de gelden die door zijn vader werden overgemaakt, ook nog op dat zijn moeder “*een officiële verklaring*” aanbracht waarbij zij, op 25 juli 2014, onder ede bevestigde dat zij de zorg voor haar zoon overnam van diens stiefmoeder toen deze naar België vertrok en zij dan ook gelden ontving met betrekking tot eerder gemaakte kosten die verbonden waren aan het onderhoud van hun kind. Daargelaten de vraag naar de bewijswaarde van dit stuk, doet de inhoud van dit document geen afbreuk aan het dragende motief in de bestreden beslissing dat geen bewijs van onvermogen voorligt, waardoor niet kan worden besloten dat verzoeker in zijn in zijn land van herkomst werkelijk afhankelijk was van de financiële steun van zijn Belgische vader. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een tweede verklaring die door zijn moeder werd opgesteld. Er blijkt echter niet dat dit stuk, opgesteld op 27 augustus 2013, aan verweerder werd ter kennis gebracht alvorens de bestreden beslissingen werden genomen. Verweerder kon uiteraard geen rekening houden met de stukken die hem niet werden ter kennis gebracht. De Raad dient daarenboven, evenwel zuiver ten overvloede, vast te stellen dat de inhoud van dit stuk niet overeenstemt met de inhoud van de verklaring die verzoekers moeder op 25 juli 2014 aflegde. In de akte van 27 augustus 2013 verklaarde verzoekers moeder namelijk dat toen verzoekers vader naar België vertrok (“*at the time his father was leaving Ghana to Belgium*”) hij verzoeker aan haar zorgen toevertrouwde en haar regelmatig vergoedde voor de kosten verbonden aan zijn verzorging en scholing en voor de betaling van medische kosten. In de verklaring die verzoekers moeder op 25 juli 2014 aflegde stelt zij dat geldsommen werden overgemaakt aan verzoekers stiefmoeder voor het onderhoud van dit kind en dat zij pas “*de volledige verantwoordelijk-heid*” heeft overgenomen toen verzoekers stiefmoeder op haar beurt naar België vertrok. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat, gelet op het feit dat zijn moeder hieromtrent een verklaring onder ede aflegde, er geen gereede twijfel kan bestaan over het feit dat hij ten laste van zijn vader was en terzelfdertijd een stuk aanbrengen waaruit blijkt dat zijn moeder eerder een deels andere verklaring aflegde.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het motief dat aangezien geen bewijs van onvermogen werd neergelegd, er niet is aangetoond dat hij effectief te laste is van zijn Belgische vader incorrect of kennelijk onredelijk is en dit motief volstaat om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, wat betreft dit onderdeel van de motivering, blijkt niet en een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt ook niet aangetoond.

2.1.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden weerhouden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2016, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet,

van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Hij stelt ook opnieuw dat er sprake is van een manifest foutieve beoordeling.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat, verzoeker in casu zich kan beroepen op artikel 8 EVRM.

Terwijl, het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele motivering bevat inzake verzoekers gezinsleven, noch een afweging van belangen weergeeft.

6. Overwegende dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven inderdaad niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

6.1. Dat uit artikel 8 EVRM en ook artikel 7 van het Handvest wel een positieve verplichting voortvloeit om het recht op privé- en gezinsleven van de verzoeker te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

De bestreden beslissing die wordt afgeleverd aan verzoeker is een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn.

En artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Daarbij komt nog de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, overwegingen:

“(2) Maatregelen op het gebied van gezinshereniging moeten in overeenstemming zijn met de verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren, die in veel internationale rechtsinstrumenten wordt opgelegd. In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name worden erkend in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. (...)

(4) Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd.”

Hieruit blijkt dat de Richtlijn gezinshereniging, de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen, zoals in casu verzoeker, zijn gezinsleven en dat van zijn vader in aanmerking te nemen.

Echter, uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met dit recht op gezinsleven van verzoeker.

6.2. Terwijl verzoeker wel degelijk terecht beroep kan doen op het begrip humanitaire situatie en het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid, van het EVRM en het toekwam aan verwerende partij hier omtrent te motiveren.

Tussen ouders en kinderen is er quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehab e.a. t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

Desbetreffend ook de RvV van 5 juni 2009, nr. 28 346 :

"Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen."

Verzoekers situatie valt zonder enige twijfel onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM: verzoeker heeft altijd contact gehouden met zijn vader en heeft zich nu ook bij hem gevoegd, meer bepaald verzoeker leeft nu twee jaar samen met zijn vader en stiefmoeder in België, en daarvoor kwam zijn vader hem in Ghana bezoeken.

Gedurende al die tijd is verzoeker ten laste van zijn vader, in België zoals ervoor in Ghana.

Dat in casu de beslissing echter geen enkele motivering bevat, ook al wordt de verwantschapsband niet betwist.

Dat verwerende partij in ieder geval de concrete mogelijkheid tot terugkeer voor verzoeker diende na te gaan, des te meer in het kader van het bestaande familieleven en met respect voor het familieleven van de Belgische vader.

Dat zij echter elke beoordeling ten gronde achterwege laat.

De zorgvuldigheidsplicht vereist, ter herhaling, overigens dat verwerende partij rekening houdt met alle relevante informatie, wat aldus niet gebeurd is.

Het geheel van de gegevens maken dat niet in redelijkheid de familiale situatie niet in aanmerking kon worden genomen zonder een schending van artikel 8 EVRM te veroorzaken.

6.3. Verzoeker erkent wel dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht toekomt aan de Staten om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Maar hierbij dient dus evenwel nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RvV, nr. 14250 van 17 juli 2008).

Verscheidende arresten van de Raad van State hebben de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen

(bvb weigering vestiging) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn (zie o.a. C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°1, p.111).

In de zaak Johnston v. Ireland (1986) wordt als criterium voor de beoordeling van positieve plichten inzake artikel 8 E.V.R.M. geformuleerd dat staten een fair evenwicht moeten nastreven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 741).

Dat de vereiste balans in deze niet is opgemaakt en de motivering gewoon elke analyse uit de weg gaat.

Verzoeker stelt terecht dat in deze zaak geen afweging van belangen kan worden ontwaard in de bestreden beslissing en aldus naast een gebrekkige motivering die voorligt, artikel 8 EVRM wordt geschonden.

De verwerende partij haalt geen enkel individueel gegeven aan en toont niet aan op welke wijze zij er een belangrijk belang zou bij hebben in casu de uitvoering van het bevel te eisen. Zij toont niet aan welk doorwegend belang van de Belgische Staat zou spelen om verzoeker te dwingen een onbepaalde tijd in Ghana te verblijven.

Deze eis en het minieme belang of voordeel staat in schril contrast met de belangrijke schending van het hernieuwde gezinsleven van verzoeker en de lange periode dat zij gescheiden zouden zijn.

Verwerende partij is hier helemaal niet op ingegaan op de individuele situatie van verzoek[...].er en de noodzaak [...] [zijn] gezinsleven te schenden.

Dit is des te klemmender nu ook geen enkel gegeven van openbare orde wordt aangevoerd lastens verzoekende partij.

Dat het EHRM zich hierover al heeft uitgesproken : « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les article 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droit de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989)

Vrije vertaling : Zelfs al beschikken de Staten over het recht de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van burgers op het territorium te bepalen, het uitoefenen van dit recht kan problemen stellen als er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van een betrokkene een schending zou uitmaken van een fundamenteel erkend recht met directe werking. De bevoegdheden en machten toegekend door artikel 7 van de Wet van 15/12/1980 kunnen er niet toe leiden dat de administratieve overheid de internationale verplichtingen van de Belgische Staat niet naleeft. Daartoe behoren der artikelen 3 en 8 EVRM.

7. Dat het familieleven van verzoeker onvoldoende tot niet in beschouwing werd genomen en dit zonder enige geldige reden.

Dat de afwezigheid van enige concrete motivering en evenwichtige analyse een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en van artikel 8 EVRM.

Deze beslissing miskent ook artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de mate dat de maatregel niet afdoende gemotiveerd is."

2.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk is aangegeven dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat verzoekers legaal

verblijf in het Rijk is verstreken. Deze motivering is, zoals reeds gesteld, pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verder moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf verweerder geen motiveringsverplichting opleggen en deze bepalingen ook niet voorzien dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (cf. RvS 21 november 2003, nr. 125.588; RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c)).

2.2.2.2. Aangezien verzoekers vader ervoor opteerde om, op een ogenblik dat verzoeker nog een kind was, naar België te komen terwijl verzoeker jarenlang in Ghana achterbleef blijkt ook niet dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in casu tot gevolg heeft dat artikel 8 van het EVRM, dat voorziet in de bescherming van het privé-, gezins- en familieleven, wordt geschonden. Er blijkt immers geenszins dat de band tussen verzoeker, die ondertussen vijftientig jaar oud is, en zijn vader dusdanig hecht is dat zij nu plotseling samen in België dienen te wonen. Bij de bespreking van het eerste middel werd al vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde in Ghana ten laste te zijn van zijn vader, terwijl, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM; EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), in regel slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er blijkt evenmin dat verzoekers vader niet net zoals voorheen verzoeker in zijn land van herkomst kan bezoeken of dat verzoeker en zijn vader hun banden niet verder kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen.

Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in zijn land van herkomst een gezinsleven met zijn vader kan hebben. In dit verband kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat ook zijn vader en zijn stiefmoeder in dat land geboren werden en er eerder langdurig verbleven. Uit deze verdragsbepaling vloeit ook niet voort dat verweerder een meerderjarige vreemdeling van wie de vader ervoor opteerde om zich gedurende vele jaren, zonder zijn gezin, in een ander land te vestigen, niet het bevel zou mogen geven om het land te verlaten.

In zoverre verzoeker nog uiteenzet dat hij ondertussen reeds twee jaar bij zijn vader in België is – het “*hernieuwde gezinsleven*” – moet worden geduid dat hij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten en dat hij niet kon verwachten dat hij uit de “*fait accompli*”-situatie enig verblijfsrecht zou kunnen putten of dat hij door verweerder voor voldongen feiten te plaatsen zou kunnen verhinderen dat hem het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven (cf. EHRM 25 maart 2013, nr. 38590/10, Biao/ Denemarken; EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In deze omstandigheden kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten – dat in een gelijkaardige bescherming voorziet – werd geschonden.

2.2.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur worden vastgesteld.

2.2.2.4. Verzoeker toont met zijn beschouwingen tevens niet aan dat verweerder zijn situatie manifest foutief zou hebben beoordeeld of geen deugdelijk onderzoek doorvoerde. De vaststelling waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd vindt steun in de stukken van het administratief dossier en nergens blijkt dat verweerder enig relevant gegeven verkeerd heeft beoordeeld of over het hoofd heeft gezien.

Er kan niet worden besloten dat de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

2.2.2.5. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.2.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat verzoeker ook geschonden acht – bepaalt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Zoals reeds gesteld is verzoeker vijftientig jaar oud en bijgevolg geen kind. Verzoeker heeft ook geen kind. Hij toont tevens niet aan dat hij enig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder onterecht over het hoofd zou hebben gezien. Verweerder heeft voorts, blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken, wel degelijk in aanmerking genomen dat verzoeker een gezinsleven wenst tot stand te brengen met zijn vader, maar heeft gesteld dat verzoeker niet aantoonde aan de wettelijke vereisten te voldoen om een recht op gezinshereniging te laten gelden en zoals eerder reeds aangegeven kan verzoeker, gelet op de duidelijke rechtspraak van het EHRM, niet verwachten dat verweerder het voldongen feit dat hij introk bij zijn vader zou aanvaarden als een reden om hem, op basis van een gezinsleven, niet uit het Rijk te verwijderen.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven zoals bedoeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vergat in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK